

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU CERE O SEPARARE TOTALĂ DE NECREDINȚĂ

Am notate aici câteva texte din Biblie, pentru care aș vrea să iau un titlu. Nu știu dacă poate fi numit titlu, mai degrabă ar fi un gând: „ Cuvântul lui Dumnezeu cere o separare totală de necredință.”

Acum aș vrea să citesc din Biblie, din **Geneza 13** începând de la versetul 5. Îmi place să citesc întotdeauna ceea ce spune Cuvântul, pentru că ceea ce spun eu poate fi greșit deoarece sunt doar un om, dar dacă citesc acest Cuvânt, ceea ce spune El nu poate da greș. Prin urmare, știu că din El va ieși ceva bun, chiar dacă m-aș rezuma doar la a-L citi.

Să începem deci, de la **versetul 5**:

„Lot, care călătorea împreună cu Avraam, avea și el oi, boi și corturi.

Și ținutul acela nu-i încăpea să locuiască împreună; căci averile lor erau așa de mari, încât nu puteau să locuiască împreună.

S-a iscat o ceartă între păzitorii vitelor lui Avraam și păzitorii vitelor lui Lot. Cananiții și Fereziții locuiau atunci în țară.

Avraam a zis lui Lot: „Te rog, să nu fie ceartă între mine și tine, și între păzitorii mei și păzitorii tăi, căci suntem frați.

Nu-i oare toată țara înaintea ta? Mai bine desparte-te de mine; dacă apuci tu la stânga, eu voi apuca la dreapta; dacă apuci tu la dreapta, eu voi apuca la stânga.”

Lot și-a ridicat ochii și a văzut că toată câmpia Iordanului era bine udată în întregime. Înainte de a nimici Domnul Sodoma și Gomora, până la Țoar, era ca o grădină a Domnului, ca țara Egiptului.

Lot și-a ales toată Câmpia Iordanului și a mers spre răsărit. Astfel s-au despărțit unul de altul.

Avraam a locuit în țara Canaan iar Lot a locuit în cetățile din câmpie, și și-a întins corturile până la Sodoma.

Oamenii din Sodoma erau răi și din cale afară de păcătoși împotriva Domnului.

Domnul a zis lui Avraam, după ce s-a despărțit Lot de el: „Ridică-ți ochii și din locul în care ești, privește spre miază-noapte și spre miază-zi, spre răsărit și spre apus; căci toată țara pe care o vezi, ti-o voi da ție și seminției tale în veac.”

Acum Cuvântul lui Dumnezeu ne cheamă la o separare totală. Noi știm aceasta numai dacă citim Cuvântul și vedem cum se manifestă.

Din Geneza 1.2 aflăm că „pământul era pustiu și gol și peste fața adâncului de ape era întuneric, iar Duhul lui Dumnezeu se mișca pe deasupra apelor.”

„Dumnezeu a zis: „ Să fie lumină!” Și a fost lumină.

Dumnezeu a văzut că lumina era bună; și Dumnezeu a despărțit lumina de întuneric.” (v. 3-4). Deci, Cuvântul lui Dumnezeu a început să separe lumina de întuneric încă de la început și așa face până astăzi.

Așa cum am spus și aseară, referindu-mă la Isus, când avea doar 12 ani, mama Lui, pe care oamenii o numesc mama lui Dumnezeu, deși nu este, a făcut o mare greșală spunând: *„Eu și tatăl Tău, Te-am căutat cu îngrijorare”*, făcându-l astfel pe Iosif, tatăl Său. Dar fiind Cuvântul, El a corectat-o, zicând: *„De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuie să fiu în Casa Tatălui Meu? (Luca 2.48b-49).*

Vedeți? Ea Îl numea Fiul lui Iosif , deși nu era , căci dacă ar fi fost Fiul său, ar fi fost cu tatăl Său, dar El era cu Tatăl, în lucrarea Lui. Aceasta arată că Cuvântul este întotdeauna corectorul și îndreptarul nostru, corectând întotdeauna orice greșală.

Când Dumnezeu a început să folosească pământul, acesta era într-un întuneric total, de aceea Duhul lui Dumnezeu a zis: *„Să fie lumină!”* Și lumina s-a separat de întuneric, ceea ce s-a întâmplat tot timpul, de atunci până în prezent: lumina se separă de întuneric.

Tot la început, Dumnezeu a despărțit apele de uscat. El a vorbit și apa s-a despărțit de uscat. Desigur, Dumnezeu a avut un motiv pentru care a făcut aceasta, pentru că Dumnezeu nu spune niciodată vreun cuvânt fără să aibă un motiv și un scop. El nu este ca mine și ca tine, dar mai ales ca mine, care spun adesea lucruri prostești. Nu, nu ci Dumnezeu vorbește de fiecare dată cu un rost, ca să obțină ceva și Cuvântul Său va aduce întotdeauna la suprafață exact ceea ce a spus.

Acum, dacă Dumnezeu a spus: *„Să fie lumină!”* și lumina nu ar fi apărut, aceasta ar fi dovedit că cel care a spus acele cuvinte nu era Dumnezeu, vedeți? Prin urmare, când Dumnezeu spune ceva, El trebuie să se întoarcă la ceea ce a rostit. Iar când Cuvântul Său s-a împlinit, dovada a fost lumina care a apărut.

Cuvântul însuși nu este Lumină până nu este dovedit.

Dacă El ar fi spus: „*Să fie Lumină!*” și nu ar fi fost, aceasta era dovada că acela nu era Cuvântul lui Dumnezeu, dar când lumina a țâșnit pe deasupra pământului, ea a dovedit că Cuvântul era Adevărul. „*Și a fost Lumină.*”

Acum, dacă astăzi Dumnezeu a dat o făgăduință, împlinirea ei este Lumina; este Lumina aceluși timp.

În Geneza vedem că Dumnezeu urma să aibă un pământ pe care să crească vegetație și unde urma să trăiască omul. Din pricina aceasta, El a poruncit ca apele să se separe de uscat. Și a mai separat ceva: viața de moarte.

Deci, dacă credem Cuvântul lui Dumnezeu, El este Cuvântul vieții pentru noi; dar dacă Îl punem la îndoială, El este moarte pentru noi, pentru că dacă Dumnezeu a vorbit, cine poate nega aceasta? Vedeți? Dacă totuși punem la îndoială Cuvântul Său, El devine moarte pentru noi.

Așa s-a întâmplat cu micuța Eva. Ea l-a pus sub semnul întrebării, s-a îndoit doar de un lucru micuț din Cuvântul lui Dumnezeu, și ce a cauzat această îndoială? Toate problemele pe care le avem. Dacă ar fi rămas pe Cuvânt, dacă s-ar fi întărit prin Cuvânt; dacă ar fi luat întreaga armătură a lui Dumnezeu și nu s-ar fi îndoit de cuvintele Lui, niciodată nu s-ar fi întâmplat toate aceste lucruri și nu ar fi fost așa cum vedem că este. Dar vedeți voi? Necredința a adus moartea.

Și atunci Dumnezeu a făcut un legământ. Fiind plin de îndurare față de noi, El a acceptat o moarte în locul nostru.

În grădina Eden, El a separat viața de moarte, prin Cuvântul Său, iar astăzi face la fel. În timp ce ne aflăm într-un mare întuneric: întuneric peste oameni,

Întineric peste lume, în mijlocul tuturor acestor lucruri, EL vorbește încă Cuvântul vieții pentru toți aceia care vor să-L creadă.

Domnul Isus ne-a spus tot timpul că este o separare continuă. Și am văzut că ultimul lucru spus rasei umane, este că înainte de a pleca de aici în Prezența lui Dumnezeu, va fi o separare finală. Atunci El îi va despărți pe oameni, așa cum desparte un păstor oile de capre. El face aceasta tot timpul, iar noi o putem vedea în fiecare adunare, căci El separă credința de necredință. Și nu uitați: El vorbește și se face cunoscut, doar celor care Îl primesc și cred în El.

Dacă citim în Numeri 6, vedem că Legea nazireatului cerea o separare totală față de lume și alipirea de Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta arată că și biserica este chemată la un nazireat, la o separare.

Samson a fost un nazireu pus deoparte pentru Domnul și era despărțit de lume printr-un semn: *cele șapte șuvițe de păr prin care nu avea voie să treacă briciul.* (Judecători 13.5).

Acesta era semnul separării, pentru că era chemat de Dumnezeu pentru un scop.

Mă gândesc că astăzi, când le vedem pe surorile noastre purtând părul lung, așa cum cere Biblia, acesta este un semn al nazireatului, al faptului că vor să-L urmeze pe Domnul. Ele vor să facă ceea ce le-a cerut Domnul, indiferent care este prețul: cât sunt de batjocorite de cei din jur; cât se râde de ele sau cât sunt de criticate pentru ceea ce fac. Toate aceste lucruri nu o vor deranja și nu o vor rușina pe o ființă care este total separată de lucrurile lumii, pentru a urma lucrurile lui Dumnezeu. Da, ea va respecta Cuvântul și se va separa de lucrurile lumii, pentru că Cel ce face această separare este Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu știu că sunt critici, dar dacă nu am fi criticați înseamnă că este ceva greșit cu noi. Lumea îi cunoaște întotdeauna pe ai ei, așa că, dacă sunteți criticați

din cauză că țineți Cuvântul lui Dumnezeu, aceasta arată că sunteți în harul Său, iar acesta va mări pedeapsa pentru cei care vă batjocoresc.

Criticile arată că v-ați separat ca să fiți creștini; să vă purtați ca și creștinii, să trăiți ca și creștinii și să ascultați fiecare poruncă a lui Dumnezeu. Aceasta este o juruință de nazireat, de separare; este chemarea făcută de Dumnezeu care vă separă de toate lucrurile lumii. Încredințarea mea este că fiecare bărbat sau femeie, fiecare băiat sau fată, care este născut din Duhul lui Dumnezeu, este un nazireu pentru Domnul, deoarece s-a separat de lucrurile lumii și de ceea ce face ea.

Voi trăiți în acest oraș care are o mulțime de școli mari și vedem cum națiunea noastră cere un standard tot mai ridicat de educație, ceea ce este în ordine și împotriva căreia nu am nimic de spus, dar care nu vă poate da mântuirea (mă refer la educație).

Un om de știință poate despica un bob de grâu și să vă spună din câte elemente este compus, dar oricât ar fi de inteligent, nu poate găsi viața care este în el. Educația vă poate învăța matematica, istoria sau orice altceva, dar nu vă poate aduce Lumina. Nu, educația nu poate face aceasta.

Singurul care vă poate da Lumina este Dumnezeu, iar El o face numai atunci când sunteți gata să vă separați de toate lucrurile lumii și de îngrijorările ei; doar când sunteți gata să vă alipiți cu toată ființa voastră numai de Cuvântul făgăduit al lui Dumnezeu.

Pavel era un nazireu pentru Domnul. El s-a separat de biserica lui străbună pentru Cuvântul Dumnezeului celui viu. Aaron era un nazireu pentru Domnul. El s-a separat de frații săi, ca să fie mare preot.

Vedeți? Este o separare totală. Când faci pasul acesta, tu nu mai mergi

Înapoi în lume, nu mai ai nici o legătură cu ce face lumea, ci te separi total de ea, pentru Domnul.

Isus va veni după o Mireasă, după o fecioară, după o Biserică ce s-a separat total de lucrurile și grijile lumii. Ea este separată de moda acestei epoci murdare în care trăim; este separată de grijile și tradițiile bisericilor, și trăiește numai pentru Dumnezeu, iar Dumnezeu este Cuvântul.

Și așa cum soțul și soția sunt una, Mireasa și Cuvântul devin una, pentru că Cuvântul trăiește prin Mireasă. El este „crezul” ei; El este identificarea ei.

Dacă, de exemplu, eu aș scoate o diplomă de doctor în psihologie, sau de doctor în literatură și v-aș prezenta acreditarea mea de la o anumită organizație sau de la o școală renumită, acea acreditare ar fi recunoscută imediat, este adevărat? Dar singura „acreditare” pe care o are un credincios, este Cuvântul lui Dumnezeu care trăiește în el, dovedind că Isus Hristos este viu. Acela este un nazireu separat pentru Domnul, pentru Cuvânt.

Biblia spune că *„Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri; pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțurile și gândurile inimii.”* (Evrei 4.12). Acesta este motivul pentru care Isus putea să privească oamenii și să le spună ce gândeau: El era Cuvântul.

Acum, întâiul Adam care a fost creat de Dumnezeu, s-a separat de Cuvânt pentru soția lui. El ar fi putut să stea pe Cuvânt dacă ar fi vrut, dar a preferat să se separe de Cuvânt ca să rămână cu soția lui. Exact aceasta face un membru obișnuit al bisericii de astăzi: se separă de Cuvântul cel viu și adevărat al lui Dumnezeu, pentru biserica lui.

Eva a pus la îndoială Cuvântul vorbit de Dumnezeu, adică faptul că El o va

pedepsi cu adevărat dacă nu ascultă. Vedeți? Satana a semănat îndoiala, iar Eva a primit-o. Dar și biserica de astăzi pune Cuvântul sub semnul îndoielii, spunând: „Mai este El același? Mai este El viu în mijlocul Bisericii Lui, făcând aceleași semne și minuni pe care le-a făcut când era pe pământ?” Da, ea se îndoiește de Cuvântul Său, măcar că Isus a spus în Ioan 14.12: *„Adevărat, adevărat vă spun că cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele și mai mari decât acestea; pentru că Eu mă duc la Tatăl.”* Și: *„Aceste semne îi vor însoți pe cei ce vor crede...”* Vedeți? Ele îi însoțesc. Cu toate acestea, oamenii de astăzi se îndoiesc și spun: „Oare chiar asta a vrut să spună?” Și nu uitați! Când acceptați ceea ce spune biserica: „O, El nu a vrut să spună chiar așa...” vă puneți exact în situația în care s-a pus Adam, alăturându-se femeii. Voi vă alăturați bisericii acestei lumi, separându-vă de binecuvântările pe care Dumnezeu le-a făgăduit pentru fiecare credincios care se desparte de lume, pentru Cuvânt. Acesta-i adevărul.

Noi avem privilegiul de a trăi în timpul când Cuvântul lui Dumnezeu este restituit, căci urmează să se întâmple anumite lucruri.

De multe ori, oamenii se întreabă cum se vor face aceste lucruri, iar profesorii au tot felul de păreri, dar Dumnezeu a avut întotdeauna un prooroc la care a venit Cuvântul Său și care L-a adus la generația în care a trăit. Toți proorocii au fost nazirei, oameni care s-au separat cu totul de lume ca să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Vă amintiți ce au spus Petru și Ioan când au fost trași la răspundere pentru că-L vesteau pe Hristos?

„Trebuie să ascultăm mai mult de Dumnezeu decât de oameni!” (Fapte 5.29)

Acum, primul om, întâiul Adam s-a separat de Dumnezeu, ca să meargă cu nevasta lui, care pusese la îndoială faptul că Dumnezeu Își va respecta Cuvântul spus. Ce tablou desăvârșit pentru căldicei, pentru cei cu gândirea firească, ce doresc să rămână cu ceea ce spune tradiția lor, în loc să primească ceea ce spune Cuvântul. Vedeți?

Dar priviți! Când a fost creat al doilea Adam, în pântecele unei femei și a venit în lume, El era un Nazireu pentru Cuvântul lui Dumnezeu, pentru că S-a separat de lume pentru Cuvânt. Biblia spune despre El, comparându-L cu ceilalți preoți care au murit: *„Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai pe sus de ceruri.”*

Păcatul este necredința, ceea ce înseamnă că la El nu s-a găsit nici măcar o umbră de necredință.

Când a fost aici, pe pământ, El a spus: *„Cine din voi Mă poate dovedi că am păcat?”* (Ioan 8.46). Păcatul este necredință.

„Dacă nu am făcut exact ceea ce a fost proorocit pentru această epocă; dacă nu am îndeplinit toate cerințele pe care trebuia să le satisfacă Mesia, să nu Mă credeți. Cercetați Scripturile, pentru că socotiți că în ele aveți viața veșnică, dar tocmai ele mărturisesc despre Mine.” (Ioan 5.39). Vedeți?

Scripturile spun cine este El, căci încă din Eden a fost făgăduit că va veni un Mântuitor. Proorocul Isaia a spus că El se va naște dintr-o fecioară și că este Emanuel (Dumnezeu cu noi). Tot Isaia spune că *„va fi numit: Minunat, Sfetic, Dumnezeu tare, Părintele veșnicilor, Domn al păcii.”* (Isaia 7.14 și 9.6) ori, noi putem vedea că tocmai de aceasta Îl învinuiau iudeii: că se face Dumnezeu, dar El nu se făcea, ci era Dumnezeu. Da, era Domnul păcii, Părintele veșnicilor și Dumnezeul cel tare. Nu există nici un alt „Părinte” decât El singur (vorbesc duhovnicește). El este singurul Părinte, Tatăl tuturor. Da, El este Tatăl tuturor celor care cred Cuvântul Său.

Când a fost pe pământ, El s-a separat de orice biserică, de tradițiile ei, de mama Lui, de lume, cu un cuvânt, de totul și a făcut numai ceea ce-I era plăcut Tatălui. El a fost total diferit față de Adam. Astfel, oricât de mult a fost ispitit ca să pună sub semnul întrebării Cuvântul, nu a putut fi înșelat, ci Cuvântul a fost întotdeauna pe primul loc, dovedind că este Adevărul.

Când Satana a încercat să-L „Văruiască” spunând: „*Este scris*”, El a răspuns simplu: „*Da, însă de asemenea este scris...*” Vedeți? El S-a împotrivit Satanei cu Cuvântul, căci El era chiar Cuvântul.

Biblia spune în Ioan 1.1,14: „*La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu. Și Cuvântul S-a făcut trup și a locuit printre noi.*”

El este același ieri azi și în veci; El este întotdeauna o legătură cu Cuvântul vorbit a lui Dumnezeu, făgăduința Sa. Și când vine, este atât de neobișnuit pentru oameni, încât abia îl pot înțelege. De ce aceasta? Pentru că sunt prea afundați în părerile și formele omenești, iar ele îi încurcă în înțelegerea Adevărului.

Cred că acest lucru se poate aplica și în timpul premergător al nașterii lui Mesia, când Maria rămăsese deja însărcinată. Iosif era un om bun și neprihănit, care voia să creadă ceea ce spunea Maria, dar cu toate acestea se îndoia de adevărul cuvintelor ei. Fără îndoială că Maria îi vorbise deja despre vizita Îngerului Gavril la ea. El se trăgea de pe linia lui David, dar se gândea că fata voia să-l folosească doar ca un paravan pentru a-și ascunde nelegiuirea. Conform Cuvântului din Deuteronom, fiind logodită, dacă se afla despre starea în care era și ținând cont de faptul că nu Iosif era tatăl copilului ce urma să se nască, Maria trebuia ucisă cu pietre. (Deuteronom 22.23-24). Biblia spune că el era un om bun și drept, dar ceea ce-i povestea Maria era atât de neobișnuit, încât nu putea înțelege. Dacă ar fi cercetat Scripturile, ar fi putut vedea că acolo scrie: „*Fecioara va rămâne însărcinată și va naște un Fiu...*” (Isaia 7.14). Dar așa, totul era peste puterea lui de a înțelege.

La fel este și astăzi, fraților. Puterea învierii lui Isus Hristos și Cuvântul Său făgăduit pentru acest timp este atât de neobișnuit, încât chiar și oamenii buni se poticnesc. Este prea neobișnuit.

Referitor la revenirea lui Mesia, se spusese: morții vor învia, surzii vor auzi,

tainele ascunse ale inimilor vor fi descoperite și se va spune dinainte ce se va întâmpla, dar cu toate acestea ei nu au înțeles nimic. O, ei nu pot vedea aceasta nici astăzi! Este atât de neobișnuit încât spun: „Păi, este telepatie sau un duh rău!”, exact cum au făcut și atunci. Cuvântul lui Dumnezeu este prea neobișnuit.

Dar când un om este născut în lume ca să fie un credincios, el devine un nazireu, separându-se de tot ce este contrar Cuvântului. Vedeți? Acolo este o separare totală. Isus a spus: *„Căci am venit se despart pe fiu de tatăl său, pe fiică de mama-sa și pe noră de soacră-sa. Și omul va avea de vrăjmași chiar pe cei din casa lui.*

Cine iubește pe tată ori pe mamă mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine; și cine iubește pe fiu ori pe fiică mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine.

Cine nu-și ia crucea lui și nu vine după Mine, nu este vrednic de Mine.”
(Matei 10.35-38).

Puteți vedea? Este o separare totală de orice: de biserică, de comunitate, de familie, de crez, de tot ce ar putea sta între voi și credința în întregul Cuvânt al lui Dumnezeu. Dacă sufletul vostru nu poate întări cu „Amin”, fiecare făgăduință pentru timpul acesta, înseamnă că ceva nu este în ordine cu voi. Înseamnă că aveți nevoie de o separare.

Deci Isus era Cuvântul făcut trup. El era complet separat de păcătoși, de necredincioși, pentru că Cuvântul însuși curgea prin El. Acesta este motivul pentru care a spus în Ioan 5.19: *„Fiul nu face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând...”*.

Vedeți? Ei Îl puneau la îndoială, iar El le spunea: *„Adevărat, adevărat vă spun că Fiul nu face nimic de la Sine; El nu face decât ce vede pe Tatăl făcând; și*

tot ce face Tatăl, face și Fiul întocmai.”

Și tot ce a spus, a fost desăvârșit. El nu mai trebuia să se gândească, să aibă anumite îndoieli, căci totul era desăvârșit. Și adevărul Său desăvârșit s-a separat întotdeauna de greșeală, așa cum s-a întâmplat, după cum am spus mai înainte, atunci când mama Lui a spus în fața acelor preoți, că este Fiul lui Iosif, deși tot ea afirmase odată că El era Fiul născut din fecioară.

Cum era posibil ca un băiat de 12 ani să aibă o înțelepciune atât de înaltă încât să îi pună în uimire pe acei preoți, prin întrebările pe care le pune și răspunsurile pe care le dădea? Noi nu avem nici o mărturie că ar fi mers la școală.

De ce? El era separat. El era Cuvântul și Cuvântul a corectat imediat greșeala Mariei, spunând: *„De ce M-ați căutat? Oare nu știați că trebuia să fiu în casa Tatălui Meu?”*

(Luca 2.49).

El nu era doar un copil de 12 ani, ci era Cuvântul lui Dumnezeu care vorbea prin acea gură mică, corectând greșeala, separând așa cum a făcut de la început, întunericul de lumină, minciuna de adevăr, moartea de viață.

Întotdeauna Cuvântul a cerut o separare totală și deplină. Pavel a spus: *„Dimpotrivă, Dumnezeu să fie găsit adevărat și toți oamenii să fie găsiți mincinoși.”* (Romani 3.4).

Și întotdeauna, de-a lungul epocilor, a avut loc tot timpul acest lucru: o separare totală. El și-a separat și își separă tot timpul copiii de necredință. A făcut-o la început și o va face și astăzi.

Fiecare dintre prooroci a fost separat de necredință. De ce aceasta? Pentru că Cuvântul Domnului a venit la ei.

Cred că într-una din serile trecute, am vorbit despre însemnătatea cuvântului „Văzător”. În Vechiul Testament, văzătorul era un om care putea spune mai dinainte lucruri care aveau să vină. Și atunci când ceea ce a vestit acel om s-a împlinit întocmai, Domnul a spus: *„Să ascultați de acel om și să vă temeți de el, pentru că Eu sunt cu el.”* În cazul acesta, el avea interpretarea divină a Cuvântului scris și era legitimat de Dumnezeu ca fiind proorocul Său, iar Cuvântul venea la el.

Revenind la separare, vedem că Isaia a fost separat de lumea bisericească; Moise a fost separat de lumea bisericească și toți proorocii au fost separați de lumea bisericească, de-a lungul epocilor.

Isus a fost separat de frații Săi; apostolii au fost separați de biserica aceluia timp, de fariseii și saducheii care erau oameni mari, sfinți, smeriți și supuși legii, având roadele Duhului Sfânt mai vizibile decât în viața lui Isus. Dar cine era El? Cuvântul făcut trup, Cuvântul făgăduit pentru acel timp era făcut viu prin El. Acesta este motivul pentru care Isus a spus: *„Care dintre voi Mă poate învinui de păcat? Care dintre voi poate arăta un singur lucru, din ceea ce am spus, care să nu se fi împlinit?”* El a arătat clar că era un nazireu separat pentru Domnul; că era Domnul însuși într-un trup uman.

Avraam a fost tot un om separat de lume. Când a fost chemat la Dumnezeu la vârsta de 75 de ani și când i s-a cerut să se separe de rudele lui și de toată necredința, ca să iasă afară și să meargă într-o țară străină și necunoscută, el a ascultat și s-a supus Domnului.

„Ieși afară și separă-te de oricine și de orice este contrar cu ceea ce crezi tu, căci ești un nazireu pentru Domnul.” De ce? Pentru că primise făgăduința pe care i-o făcuse.

Și iată că după 24 de ani, el nu primise încă acel copilăș. Dar într-o zi a primit vizita unui Înger. (Isus S-a referit la aceasta când a vorbit despre faptul că El va veni din nou în zilele din urmă).

Dumnezeu a venit jos, a mâncat și a vorbit cu el. Sara, care avea aproape 90 de ani, a râs în sinea ei când L-a auzit spunându-i lui Avraam: „*La anul pe vremea aceasta, Mă voi întoarce negreșit la tine; și iată că Sara, nevastă-ta, va avea un fiu.*” (Geneza 18.10).

Ea și-a zis: „*Acum când sunt bătrână să mai am poftă? Domnul meu bărbatul de asemenea este bătrân, cum am mai putea avea un copil?*”

Dar acel Om, care era Dumnezeu în trup, a spus: „*Pentru ce a râs Sara (care se afla în cort și pe care El nu o vedea), zicând: „Cu adevărat să mai pot avea copil eu, care sunt bătrână? (v. 12-13).*”

Sara a încercat să nege că ar fi râs, dar El a zis: „*Ba da, ai râs!*” Vedeți? Ea nu credea că mai este posibil să aibă un fiu.

Acum, observați. Isus a spus că va veni din nou și a adăugat: „*Ce s-a întâmplat în zilele lui Lot (ale Sodomei)... tot așa va fi și în ziua când Se va arăta Fiul Omului.*” (Luca 17.28-30). Atunci Duhul lui Dumnezeu va veni din nou peste un trup omenesc muritor.

Bărbatul acela care a venit la Avraam, a mâncat carne de vițel, pâine, lapte și unt iar Avraam L-a numit „Elohim”, adică Dumnezeu cel Atotputernic manifestat în trup.

Isus a făgăduit că înainte de venirea Sa, Dumnezeu Se va manifesta (arăta) din nou într-un trup uman. Acesta este Duhul Sfânt (există un singur Dumnezeu), care

Se va manifesta, făcând o separare categorică, așa cum a făcut odinioară când l-a separat pe Avraam de Lot.

Lot dorea lumea, de aceea Dumnezeu l-a separat de Avraam, iar lumea a nimicit-o. Lot este un tip spre credinciosul firesc, care nu credea că aceste lucruri sunt adevărate și care s-a dus în Sodoma. El nu avea tăria de a spune binelui, bine și răului, rău, așa că s-a dus acolo jos.

Toți acești credincioși, despre care am putea vorbi ore întregi, erau ca o grămadă de mărunțiș din buzunar, în mâna lui Dumnezeu.

Este ca și cum ai avea o mână plină de bani mărunți: 5, 10, 25, 50 de cenți sau un dolar. Aceasta este lumea în mâna lui Dumnezeu: ca niște bani mărunți. Astfel, unii oameni valorează doar 10 cenți, iar Dumnezeu nu îi poate folosi decât ca pe 10 cenți. Aceasta este valoarea sau puterea lor de cumpărare.

Să nu-i respingeți! Dacă nu pot crede Adevărul, să nu-i dați afară pentru că uneori Dumnezeu folosește și „monedele de 10 cenți” ca să se proslăvească.

Lot valora doar cât 10 cenți, în timp ce valoarea lui Avraam era cât aceea a unui dolar de argint, de aceea era nevoie de o sută de Lot ca să facă cât un Avraam. O sută de credincioși firești nu vor putea sta în prezența unui creștin adevărat, care este separat de lucrurile firești ale lumii și trăiește în Hristos Isus, iar Cuvântul curge prin el.

Dacă veți vedea oameni care spun „O, eu nu cred în vindecarea divină! Eu nu cred asemenea lucruri!” , lăsați-i în pace, căci valoarea lor este aceea a unei monede de 10 cenți. Înțelegeți? Valoarea lor este doar cât a unei monede de 10 cenți și ca urmare, doar atât poate să cumpere. Nu-i opriți! Lăsați-i în pace, însă nu uitați: ei nu pot merge mai departe.

N-am vrut să fiu dur prin ceea ce am spus, dar acesta este adevărul.

„O, eu aparțin acolo și cred așa și așa!” Aceasta este doar o monedă de 10 cenți, așa că lăsați-l și mergeți mai departe. Spuneți doar: „ Domnul să te binecuvânteze, frate!”

El este doar o „aramă” și deci, nu va putea fi niciodată „argint”. Lăsați-l și mergeți mai departe, căci Dumnezeu îl folosește la valoarea pe care o are. Nu prea mult, dar El îl va folosi totuși, în măsura hotărâtă de El.

Poate că este un fel cam dur de exprimare, dar cred că înțelegeți ce vreau să spun. El nu poate crede în Puterea lui Dumnezeu care a fost făgăduită pentru acest timp, așa cum nu au putut crede nici fariseii din zilele Domnului Isus. Și nu au putut vedea că Isus era Dumnezeu. Nu, nu, de aceea l-au zis: „*Tu, care ești un Om, Te faci Dumnezeu?*” (Ioan 10.33b)

Și iată că într-o zi, după ce a înmulțit pâinile și peștii, Isus a stat în fața mulțimii și a spus: „*Adevărat ,adevărat vă spun, că dacă nu mâncați trupul Fiului omului și dacă nu beți sângele Lui, n-aveți viața în voi înșivă.*” (Ioan 6.53)

O, pot să-mi imaginez ce s-a întâmplat în adunare când El a spus aceste cuvinte! Toți s-au îndepărtat de El, spunând: „ *Acesta are de gând să ne dea trupul cuiva ca să-l mâncăm? O, este o nebunie!*”

Medicii din timpul acela, au spus: „Omul acesta nu este sănătos la cap! Preoții au dreptate când spun că este nebun, căci iată vrea să ne dea să mâncăm trupul Său!”

Vedeți? Aceasta a fost tot ce le-a spus El. Poate nici cei cu gândire duhovnicească nu au putut înțelege acele cuvinte; poate nici ei nu au știut ce vrea să spună, dar

L-au crezut oricum și au rămas lângă El. De ce? Pentru că știau că El este Fiul lui Dumnezeu și asta era tot.

Poate nici eu nu înțeleg tot ce este aici, dar cred. Este Cuvântul lui Dumnezeu și eu vreau să separ orice este contrar Lui. El știa că am încercat să merg întotdeauna așa.

Observați însă, că acolo mai era un grup: cei 70. Într-o zi, El a vorbit cu ei și le-a spus: *„Fiul omului se va sui la cer de unde a venit!”* Auzind acele cuvinte ei și-au zis: *”Acesta?”*

El le-a spus că ne va lua și pe noi sus, în casa Tatălui, dar ei își ziceau: *„Păi, noi îi cunoaștem pe mama și pe frații Săi. Îi știm pe toți, așa că, de ce spune că a venit din ceruri? El vine din Betleem, deci cum poate zice că vine din Cer?”*

Vedeți? El le-a vorbit într-un anumit fel, iar ei L-au părăsit și n-au mai umblat cu El, dar ucenicii L-au crezut și L-au urmat. De ce? Pentru că au văzut Cuvântul făgăduit pentru acel timp, arătat și dovedit prin El.

Cine putea crea pâine afară de Dumnezeu însuși? Ei știau că El era Fiul lui Dumnezeu. Chiar dacă nu L-au înțeles, chiar dacă le vorbea în pilde, ei au mers mai departe oricum, pentru că era Cuvântul dovedit, iar ei s-au separat de orice era contrar Lui.

Dumnezeu să ne ajute să avem și noi acea credință; să credem că această Biblie este Adevărul. S-ar putea ca eu să nu am suficientă credință încât să fac toate făgăduințele Sale vii, dar Îl cred oricum.

Iosif, s-a separat de frații săi fără nici un motiv. Nu El a vrut să se despartă de ei, ci ei s-au separat de El, deoarece bănușul lor de 10 cenți nu a rezistat în fața

dolarului Său de argint. Iosif era duhovnicesc, așa că vedea vedenii și putea tălmăci vise, acestea împlinindu-se întocmai. Orice spunea, se dovedea a fi Adevărul, de aceea frații săi l-au urât și l-au vândut la egipteni. Vedeți? Ei s-au separat de el pentru că monedele lor de 10 cenți nu au suportat să stea în prezența dolarului său care avea o calitate deosebită.

Așa este și credinciosul adevărat de astăzi; el este de o calitate deosebită. Arama se va separa de argint. Da, ei nu se pot înțelege.

Frații lui Iosif l-au vândut din invidie, iar astăzi este la fel. Ei erau geloși pentru că nu aveau aceeași calitate ca și el. Da, el era „un dolar”, pe când ei erau doar „un bănuț”.

Dacă bănuțul ar fi spus „Binecuvântat să fie Numele Domnului. Eu nu pot face ceea ce face fratele meu, „dolarul”, dar voi face cât pot”, atunci ar fi mers mai departe, pentru că Dumnezeu își duce planul înainte.

Așa cum am predicat duminică, în marea Simfonie a Cuvântului lui Dumnezeu, El schimbă doar timpii și dirijorul orchestrei. Când vedem aceste schimbări ale epocilor și ale timpurilor, trebuie să privim doar Partitura și vom vedea imediat unde ne aflăm și astfel vom înțelege ce urmează. Altă cale nu există. Pentru un om care nu înțelege simfonia, totul este doar o zăngănitură fără sens. El nu o poate înțelege și nici nu este interesat de ea, ci se gândește: „Mai bine ar tăcea, iar eu aș pleca acasă.” Vedeți? El nu înțelege pentru că nu cunoaște simfonia. Dar Compozitorul cunoaște sfârșitul încă de la început. Vedeți? Și încă ceva. Dacă dirijorul nu este în același duh cu compozitorul, nu va putea dirija, pentru că toată Partitura este alcătuită numai din note și semne. Deci, dacă el nu va dirija corect, cum va putea cânta muzicantul? Amin. Asta-i tot.

Dacă trâmbița dă un sunet neclar, cine va ști să se pregătească de luptă, retragere sau altceva?

Uitați-vă în Cuvânt și veți vedea unde suntem. Atunci veți putea vedea ce fac „bănuții”. Dar „dolarii de argint” scânteiază, veghează și așteaptă semnele care se vor întâmpla, pentru că cunosc Cuvântul.

Exact așa s-a întâmplat cu femeia de la fântână. Când Isus i-a spus: „*Du-te și adu-ți bărbatul aici*”, ea a răspuns: „*Nu am bărbat.*”

„Bine zici, căci ai avut cinci, iar cel cu care ești acum, nu-ți este bărbat.”

„O, domnule”, a spus femeia, „văd că ești prooroc. Noi nu am mai avut nici un prooroc de câteva sute de ani, dar știm că trebuie să vină Mesia. El ne va învăța toate lucrurile. „Eu sunt El”, a răspuns Isus.

O, Simfonia mergea perfect, de la nota cea mai de jos, până la nota cea mai de sus, așa că femeia a alergat în cetate și a strigat: „*Veniți și vedeți un Om care mi-a spus tot ce am făcut. Nu cumva este Acesta Mesia?*” Desigur. Vedeți, ea a știut ce partitură se cânta, iar aceasta a separat credința de necredință.

Credința nu vine printr-o biserică, ci în urma auzirii Cuvântului lui Dumnezeu, iar astăzi se întâmplă la fel ca atunci.

Mulți oameni privesc după daruri și se gândesc: „O, ce lucru mare!” după care încearcă să le imite. Voi nu puteți face aceasta! Voi nu veți putea face niciodată dintr-un bănuț, un dolar. Nu veți reuși să faceți din el nici o jumătate de dolar sau un sfert, ci va rămâne întotdeauna doar un bănuț.

Dacă recunoașteți că sunteți doar un bănuț, mergeți cu restul mărunțișului, căci atunci Dumnezeu vă va putea folosi cum vrea EL.

Când Dumnezeu a chemat Israelul afară din Egipt, nu toți au trebuit să facă lucrările pe care le-a făcut Moise. Nu, nu, ci a fost suficient că l-au crezut. Așa este. Ei l-au crezut pe Moise pentru că au văzut că era un semn al aceluși timp și posedea Cuvântul lui Dumnezeu. Ei spuneau: „Faraon are sulite!”, dar credincioșii răspundeau: „Da, însă Moise are Cuvântul lui Dumnezeu!” și asta era totul. Putea să aibă Faraon o armată oricât de mare și bine înarmată, căci Moise avea Cuvântul pentru că era prorocul lui Dumnezeu. Da, Cuvântul a venit la el și a dovedit că posedea Adevărul. Dumnezeu cel viu putea face chiar și din praful aruncat în vânt, o mulțime de muște. Un om nu poate face aceasta, dar Dumnezeu poate.

Ca om, el a stat acolo și a spus: *„Mâine cam pe la ora aceasta, va fi așa și așa!”* și totul era întocmai. Vedeți? Ei știau că Moise avea Cuvântul lui Dumnezeu. Indiferent câte sulite sau oști avea Faraon, Moise posedea Cuvântul.

Apoi, după ce au pornit prin pustie, s-a ridicat un bărbat, Datan, care a spus: *„Moise ia prea multe asupra sa. Noi toți suntem bărbați sfinți, așa că putem face tot ceea ce face Moise!”*

Văzând acest lucru, Moise l-a întrebat ce să facă, iar El i-a răspuns: *„Separă-te de ei! Depărtează-te de ei!”* Și Domnul a deschis pământul și l-a înghițit pe Datan și pe tot grupul lui.

Dumnezeu a separat Lumina de întuneric, dovedind Cuvântul Său. Da, iar astăzi El este încă același Dumnezeu.

Data trecută, eu v-am spus exact lucrurile care se vor întâmpla de-a lungul timpului, iar voi toți sunteți martorii lor. V-am arătat cum se vor ridica imitatori și imitații, dar mai este un lucru pe care-l așteptăm să se întâmple. Noi îl așteptăm de ani și ani, și știm că așa cum a fost la început, când a venit la suprafață prima creație, la fel se va întâmpla și acum. Se așteaptă ca acest Conciliu al Bisericilor să-i cuprindă și pe protestanți. Sâmbătă dimineața aș vrea să vorbesc tocmai despre această temă. Când se va întâmpla acest lucru, Duhul lui Dumnezeu se va

ridica împotriva lui, așa cum a făcut-o întotdeauna, aducând un „standard sau un etalon” .

Aici stă un om care a fost martor al acestor lucruri.

Nu demult, chiar în toamna aceasta, am făcut o călătorie în Colorado. Am mers la vânătoare. De obicei, la aniversarea căsătoriei mele, sunt acolo sus în munți. Când m-am căsătorit, aveam adunate câteva economii, ca să putem merge într-un voiaj de nuntă, dar nu am reușit să mergem nicăieri pentru că aveam prea puțini bani, așa că m-am dus la vânătoare împreună cu ea. De atunci, o spun spre rușinea mea, nu am mai stat niciodată acasă cu ea la aniversarea noastră.

Aseară am văzut doi sau trei lucrători care au fost cu mine când a trebuit să vin din Alaska. Sunt băieții Martin, care se află și acum printre noi, acolo în spate.

Noi am mers în Colorado, unde sunt ghid. Am vânat acolo ani de-a rândul. În munții Adirondack, este un loc micuț, unde mi-am dus soția în luna de miere. Acolo este un soi de plop tremurător, niște tufișuri și mesteceni.

În data de 23 octombrie eu mă aflam acolo sus. Mi-am scos pălăria și i-am mulțumit Domnului pentru soția mea bună și loială pe care am avut-o în toți acești ani și care m-a ajutat foarte mult în timp ce eram plecat să predic Evanghelia.

Anul acesta a fost foarte secetos în Colorado, iar când am ajuns acolo, am aflat că pe munte mai erau încă vreo o sută de oameni la vânătoare, care veniseră de 4-5 zile.

Eu am reușit să împușc o căprioară pe care o urmăream de ani de zile, dar s-a lăsat ceața, așa că nu am putut să o iau în ziua aceea.

La radio s-a anunțat că a doua zi urma să fie viscol, iar zăpada va ajunge în munți, până la 20 de picioare grosime, așa că i-am chemat pe frați și am vorbit cu ei. Acolo se aflau și băieții Martin.

„Fraților, le-am zis eu, ați auzit ce s-a anunțat la știri, așa că dacă vreți să plecați, ar fi bine s-o faceți chiar acum, căci este posibil ca mai târziu să n-o mai puteți face. Dacă rămâneți, s-ar putea să trebuiască să stați aici o săptămână. În ce mă privește, eu ar trebui să plec pentru că luna viitoare am o adunare în Tucson, cu oamenii de Afaceri Creștini. Voi puteți hotărî ce veți face. Dacă vreți să rămâneți, eu sunt ghidul vostru, așa că voi sta și eu cu voi.” Toți au hotărât să rămână. În ziua aceea nu a nins deloc, așa că le-am spus: „Aș vrea s-o sun pe soția mea, ca să-i mulțumesc pentru că este o soție atât de bună. (Era aniversarea ei), iar mâine voi urca înapoi, înainte ca să înceapă ninsoarea. M-am dus deci s-o sun, dar nu am reușit s-o prind așa că am revenit la tabără. Toată lumea din oraș se pregătea pentru viscolul care fusese anunțat, iar ziarele scriau că stratul de zăpadă poate ajunge până la 20 de picioare.

Fratele Tom Simson, care este aici, era pe drum, venind din Canada, iar cunoștințele îi spusese să ocolească Colorado pentru că se așteaptă un viscol mare.

Eu am sunat-o pe soția fratelui Evans și i-am spus: „Nu pot s-o prind pe soția mea nicicum. Probabil că s-a dus la cumpărături, dar te rog s-o anunți să-i spună fratelui Tony Stromei că dacă nu ajung acolo până duminică, să-și găsească un alt vorbitor. Eu mă aflu în munți cu un grup de oameni.”

Ce a urmat? În noaptea aceea nu a nins deloc, dar în dimineața următoare norii erau jos și foarte furioși, așa că le-am spus fraților: „Am mânat vitele pe aici ani de zile, așa că cunosc bine capriciile vremii. Să știți deci, că la primul strop de ploaie este bine să vă grăbiți spre tabără, pentru că în următoarele 15 minute se întunecă atât de tare încât nu mai poți să-ți vezi nici mâna.”

După ce le-am spus ce au de făcut, m-am dus pe vârful muntelui. Cioiții urlau peste tot așa că știam bine că avea să se schimbe vremea. Apoi deodată a venit o rafală puternică de vânt și a început lapovița. Am privit spre tabără și mi-am zis: „Cred că toți frații se află deja la adăpost.” M-am oprit și am privit în jur, pentru că voiam să găsesc căprioara pe care o împușcasem, căci dacă începea să ningă, urma să fie acoperită cu zăpadă și nu o mai puteam găsi până la primăvară.

Dar fulgii au început să fie tot mai mari și mai deși, așa că am început să cobor la vale, cam 300 de yarzi.

Știu că ceea ce vă voi spune, pare ciudat, dar am în față Biblia, iar Tatăl ceresc știe că vă spun adevărul. Am început să alerg ca să ajung la tabără, iar vântul sufla atât de tare încât abia mai puteam să văd.

Deodată am auzit un Glas care spunea: „Oprește-te și du-te înapoi de unde ai plecat!” M-am oprit, dar m-am gândit că poate era doar „mugetul” furtunii, așa că am mai așteptat puțin.

Unul dintre băieți îmi pregătise un sandvici și mi-l pusese cu mine, așa că m-am apucat și l-am mâncat, după care am îngropat hârtia, pentru că dacă animalele văd urme ale prezenței omului, se îndepărtează de locul acela. Am pornit mai departe, dar o Voce mi-a zis din nou, atât de clar cum mă auziți voi pe mine: „Întoarce-te și du-te de unde ai pornit!”

Oare Dumnezeu vrea să mă trimită înapoi, în gura morții? Apoi m-am gândit că era același Glas care îmi vorbise cu privire la acele veverițe. Același Glas care-mi vorbise și în legătură cu problema soției mele.

Același Glas care mi-a vorbit când eram copil și mi-a spus să nu beau, să nu fumez și toate celelalte lucruri, pe care le știți deja. Nu vă mint, căci ce folos aș avea dacă mi-aș trimite sufletul în iad? Apoi m-am gândit că ar trebui să ascult acel Glas care-

mi vorbea, pentru că desigur, El are un motiv anume ca să mă trimită înapoi. Poate a venit timpul să plec.

M-am întors prin pădure și curând am ajuns sus pe culme. Sus era o ceață atât de deasă că abia vedeai ceva, iar vântul sufla cu putere îndoind copacii în toate părțile. Eram îmbrăcat cu o haină roșie, iar pe cap aveam o căciulă tot roșie. Îmi țineam pușca cu grijă, ca să nu se umezească și m-am așezat sub un copac.

„Oare de ce a vrut să mă aducă înapoi? Mă îndoiesc că voi mai găsi drumul de întoarcere în tabără, pentru că vremea devine tot mai rea”. Abia puteam vedea la cinci picioare înaintea mea. „El mi-a cerut să vin aici, iar eu L-am ascultat întocmai.” Zăpada avea deja cam 2 inch, iar eu stăteam sub copac de vreo 20-30 de minute.

Apoi am auzit din nou Vocea care spunea: „Eu sunt Dumnezeuul cerurilor, Cel care a făcut cerurile și Pământul!” Mi-am luat căciula de pe cap și am rămas în așteptare, căci îmi ziceam: „Acesta nu a fost vântul!” El a vorbit din nou și a spus: „Eu sunt Acela care liniștesc vânturile de pe mare. Eu sunt Creatorul. Eu am creat veerile în prezența ta și Eu am făcut toate celelalte lucruri.”

„Da, Doamne, cred aceasta”, am răspuns eu.

„Ridică-te în picioare”, a continuat El. M-am ridicat imediat, iar EL a spus: „Acum vorbește furtunii și ea te va asculta!”

Vă spun adevărul, iar când ne vom întâlni la judecată, știu că voi da socoteală pentru tot ce vă spun. Am spus: „Furtună, du-te înapoi la locul tău! Oprește-te! Soare, tu să strălucești obișnuit timp de patru zile!” Când am terminat de spus aceste cuvinte, lapovița și vântul care erau gata să mă trântescă la pământ, s-au oprit, iar soarele a început să strălucească chiar deasupra mea. M-am uitat spre munți și am văzut cum venea un vânt dinspre răsărit (deși acolo vântul bate

dinspre apus) și duce toți norii. Nu știu unde s-au dus, dar au dispărut.

Am stat acolo câteva minute. Lacrimile îmi curgeau pe obraji și am spus: „O, Dumnezeule, eu nu știu ce să fac!” după care am pornit spre vale. Toată zăpada începea să se topească sub razele calde ale soarelui, iar din cămașa mea ieșeau aburi. Totul se petrecuse în mai puțin de două minute.

În timp ce coboram, am auzit din nou acel Glas, care-mi spunea: „De ce nu vrei să mergi cu Mine?”

„Doamne, acesta este cel mai mare privilegiu pe care l-am avut vreodată” , am răspuns. Continuam să cobor pe cărarea căprioarelor din acea pădure virgină, și mă gândeam că voi trece prin locul în care îmi „plătesc” întotdeauna salutul pentru Meda. Mergeam deja de vreo jumătate de oră, iar zăpada se topise toată.

Începusem să mă gândesc la soția mea și-mi ziceam: „Oare de ce nu mi-a spus nimic despre plecare?” Mi-am amintit cum am ajutat-o atunci să treacă peste niște bușteni. Acum ea este căruntă, iar barba mea este pe jumătate albă.

„Ei, Billy, nici tu nu mai ești tânăr. Îmbătrânești.” Parcă o vedeam în fața mea, cu brațele deschise și cu părul negru. M-am oprit între niște plopî tremurători, mi-am rezemat capul de unul dintre ei și am început să plâng.

Când am coborât de pe munte, după patru zile, nu era încă nici un nor pe cer. Am ajuns la o stație de benzină și am intrat în vorbă cu băiatul care-mi făcea plinul: „Frumoasă zi, nu-i așa?”

„Da”, a răspuns el, „dar știi ce este ciudat? Meteorologii au anunțat viscol, dar s-a oprit dintr-o dată.”

Am mers mai departe până la granița cu New Mexico, întorcându-ne spre Arizona și i-am zis lui Billy Paul: „Haide să mergem să vedem dacă a trecut pe aici.” Era duminică dimineața. Ne-am oprit la o altă stație ca să luăm benzină, iar omul ne-a întrebat: „Ați fost la vânătoare?”

„Da, domnule.”

„Ați avut ceva noroc?”

„Da, domnule, am avut un timp minunat. Se vede că este destul de uscat.”

„Da, pe aici a fost secetă mare. S-a anunțat viscol și zăpadă mare zilele trecute, dar totul s-a oprit dintr-o dată”, a spus omul. Oh, Doamne!

M-am rezemat de un copac, iar lacrimile îmi curgeau pe obraji, în timp ce mă gândeam că același Dumnezeu care a poruncit vântului și valurilor să se oprească, a fost cu noi și acolo sus, în munți. Da, El este încă același Isus; El este Cuvântul, iar natura trebuie să I se supună pentru că El este Creatorul ei.

De atunci, sunt mereu pe câmpul Evangheliei și merg pe la biserici, încercând să fac tot ce pot pentru slava Sa. Totuși inima mea este apăsată pentru că s-ar părea că trezirea s-a încheiat.

Eu m-am pocăit în inima mea și am spus: „O, Doamne, dacă am greșit undeva, spune-mi, și mă voi corecta! Tot timpul am purtat o povară mare pe inimă, un sentiment neplăcut și nu puteam avea biruință așa cum aș fi vrut.

El a făcut o mulțime de lucruri mărețe la care ați fost martori cu toții, dar cu toate acestea inima mea era încă împovărată.

Și în timp ce stăteam lângă un tufiș, mă gândeam: „Mare Dumnezeu al cerului, acest soare cald strălucește peste mine și nu se vede nici un nor, deoarece acum câteva minute, Tu ai contrazis prognoza oamenilor. Natura a făcut-o. Cum a fost posibil aceasta, Doamne?”

Numai datorită faptului că Isus Hristos este același ieri, azi și în veci. Acest lucru L-a făcut Cuvântul pe care m-ai învrednicit să-L pronunț. Tată, cât de recunoscător îți sunt pentru aceasta!”

Și atunci am auzit ceva mișcându-se, iar când m-am întors, am văzut 2-3 căprioare care mă priveau. Eram îmbrăcat în roșu, și oricine știe că în condiții normale, căprioarele ar fugi imediat. Totuși ele stăteau pe loc și mă priveau. Atunci mi-am zis: „Este exact ceea ce ne trebuie: trei căprioare.”

Ceva îmi spunea: „ Domnul le-a pus în mâna ta.”

Anul trecut când am fost cu fratele Clayton de la Oamenii de Afaceri, am prins un pește foarte mare și am împușcat 19 cerbi.

Nu vreau să vă supăr, fraților, dar unii dintre frații de la oamenii de afaceri sunt medici. Ei nu prea fac mișcare și din cauza aceasta sunt foarte grași. Voi știți, ei stau numai la birou. Și unii dintre ei mi-au spus:

„Billy adu-mi și mie niște vânat de unu sau doi ani.” Așa se face că am împușcat 19 cerbi, dar Domnul mi-a spus să nu mai fac niciodată așa ceva, iar eu l-am promis că nu voi mai ucide pentru alții și nici nu voi lăsa pe nimeni să ucidă animalele doar pentru a se distra. Și vă amintiți că fratele Palmer nu avea nici o căprioară cu o seară înainte de a pleca? El a venit, mi-a pus în mână 10 dolari și mi-a zis: „Frate Branham, aceasta este zeciuiala mea pentru biserică”, după care m-a întrebat: „Ai putea să-mi aduci și mie o căprioară?.....”

Și iată că acolo stăteau cele trei căprioare. Eu mi-am amintit promisiunea pe care o făcusem, așa că mi-am zis: „Nu pot face aceasta. Pur și simplu nu pot.”

M-am gândit că odată Ioab i-a spus lui David: „Iată că Dumnezeu l-a dat în mâinile tale pe Saul”, dar David a răspuns: „Să mă pedepsească Dumnezeu să mă ating de unsul Domnului.”

Și iată că în fața mea stăteau cele trei căprioare. Erau niște exemplare grase și mari, un mascul și o femelă și o căprioară mamă.

Privindu-le, mă gândeam: „Este foarte ciudat că aceste căprioare nu se sperie de mine, deși sunt îmbrăcat în roșu”, după care am zis: „Sunteți în mâinile mele și nu aveți cum să-mi scăpați, dar nu vă voi face nimic. Mergeți mai departe.”

Ele se uitau una la cealaltă și continuau să se apropie de mine. Mi-am pus arma jos și am spus: „Mămico, ia-ți puii și du-te în pădure. Eu sunt aici ca să mă bucur în prezența lui Dumnezeu și am promis că nu voi ucide niciodată un animal din joacă pentru alții.”

Căprioara mamă s-a uitat la mine, apoi au privit toate trei în jur și au plecat, dar după câteva clipe s-au întors. Eu am repetat: „Nu-ți voi face nimic. Du-te în pădure. Ești în mâinile mele și nu ai putea scăpa, dar și eu sunt în mâinile lui Dumnezeu și cred că nici eu nu aș putea scăpa. I-am făcut o juruință și o voi respecta. Du-te și trăiește în această pădure.”

Erau atât de aproape, că puteau mânca din mâna mea, apoi s-au întors, m-au privit încă o dată și au plecat în pădure.

În timp ce priveam cum pleacă, mi-am zis: „Ce purtare neobișnuită pentru o căprioară! Mă întreb dacă nu s-au comportat așa din pricina prezenței Domnului

Isus, care este aici?” Și chiar atunci o Voce îmi spunea: „Îți amintești promisiunea pe care ai făcut-o?” Am știut atunci că cel care îmi vorbea este EL, așa că am răspuns: „Da, Doamne”.

„Așa îmi amintesc și Eu promisiunea Mea față de tine. Nu te voi părăsi niciodată și nu te voi lăsa niciodată singur.” Atunci am simțit că acea povară mă părăsește, iar de atunci nu am mai avut-o niciodată. Acest lucru s-a întâmplat anul trecut în octombrie. De atunci am fost o altă ființă.

Țineți-vă promisiunile față de Dumnezeu! Orice vă va spune Dumnezeu, să-L credeți! Separați-vă de tot ce este contrar Cuvântului Său și Dumnezeu vă va asculta și vă va răspunde la rugăciuni. Haideți să ne plecăm capetele pentru un moment.

Vreți ca începând din seara aceasta să vă separați de toată necredința și să ascultați numai de Cuvântul Domnului? Dacă da, atunci să credeți că El este același ieri, azi și în veci, căci noi vedem cu ochii noștri cum El împlinește tot ce a făgăduit. Vreți să vă ridicați mâinile și să spuneți: „Dumnezeule, în seara aceasta Îți fac și eu o promisiune. Promit să cred tot ceea ce ai făgăduit și să nu mă mai îndoiesc de nici un Cuvânt al Tău.”

Tată ceresc, Tu știi că ceea ce am povestit este adevărat. Acel lucru a fost al patrulea semn pe care mi l-ai dat Tu, iar al cincilea a fost vindecarea soției mele. Săptămâna trecută, când medicul se pregătea să intervină chirurgical, tumoarea a dispărut înainte ca el s-o poată atinge, exact cum ai spus Tu.

Acum, Te rog să-i ajuți pe acești oameni, Tată, căci eu îmi dau seama că îmbătrânesc și va trebui să plec în curând.

Te rog să mă ajuți să fiu sincer și corect cu frații mei, poporul Tău, căci dacă nu pot fi sincer față de ei, cred că nu pot fi sincer nici față de Tine, iar dorința mea este să

port mărturia Ta. Lasă ca Cuvântul Tău să trăiască în noi și dă-ne credință.

Oamenii cred uneori că un dar este ceva ce ai pus în mâinile noastre ca să ne facem cale înainte, dar nu este așa. Ajută-i să înțeleagă că a avea un dar înseamnă a te da la o parte din cale, astfel încât Duhul Sfânt să facă tot ceea ce vrea.

Doamne, ajută-ne să ne dăm la o parte din cale chiar acum, pentru ca marele Duh Sfânt să vină și să lucreze prin noi. Lasă-ne să vedem în seara aceasta făgăduințele lui Isus Hristos, acelea la care m-am referit, Doamne, așa cum s-a întâmplat atunci când El a venit în fața lui Avraam, într-un trup omenesc, și a spus tainele din inima Sarei, dovedind că era Dumnezeu.

Când El S-a făcut trup și a locuit printre noi, a cunoscut tainele inimii, pentru că Biblia spune că „*Cuvântul lui Dumnezeu judecă simțirile și gândurile inimii*”. (Evrei 4.12) acesta fiind semnul prin care ucenicii au putut să vadă că El era Dumnezeu.

Tată, Te rugăm să vii în mijlocul nostru, în această seară, și să ne ajuți să ne predăm Ție, astfel încât să credem că Duhul Tău Se poate descoperi în mijlocul nostru, dovedind că Tu ești încă Cuvântul cel viu. Atunci, ne vom putea separa de toată necredința și te vom urma. Te rugăm, vorbește-ne, în Numele lui Isus Hristos. Amin. (se spune o proorocie)

Mare Dumnezeu al cerului, ai milă de noi. Ajută-ne Doamne, să ne supunem poruncilor Tale și folosește-ne spre slava Ta. Îți mulțumim pentru aceste cuvinte de îmbărbătare.

Îngăduie ca Duhul Sfânt să se miște printre noi, ca să confirme aceste cuvinte, în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Credeți în Dumnezeu și nu vă îndoșiți. Fiți curajoși, căci timpul venirii Sale este

aproape.

În seara aceasta am împărțit numere de rugăciune. Câți au numere de rugăciune? Câți nu au numere de rugăciune, dar se roagă ca Domnul să-i vindece? Fie ca Domnul să vă ajute pe fiecare în parte.

Eu sunt fratele vostru; Isus este Mântuitorul vostru, Dumnezeu este Tatăl nostru iar noi suntem oameni, dar dacă suntem născuți din nou, nu suntem din lumea aceasta ci de sus.

Aici pe platformă sunt bărbați care și ei se roagă pentru bolnavi. Eu nu vreau ca voi să credeți că sunt singurul care face aceasta, căci Dumnezeu nu trebuie să mă folosească numai pe mine, ci El poate folosi pe oricine dorește. Problema este să credeți că ceea ce se spune este Adevărul. Să ne plecăm capetele pentru un moment.

Voi, cei care nu aveți numere de rugăciune dar sunteți bolnavi, rugați-vă și spuneți: „Doamne Isuse, știu că Biblia spune că El este același, înseamnă că și astăzi poate face aceleași lucrări ca în trecut. Și tot Biblia spune că Cuvântul lui Dumnezeu este mai tăietor decât o sabie cu două tăișuri și judecă simțirile și gândurile inimii.”

Noi știm că atunci când Cuvântul a fost făcut trup în persoana lui Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, El a făcut următoarea făgăduință în Ioan 14.12: *„Adevărat, adevărat vă spun, cine crede în Mine, va face și el lucrările pe care le fac Eu; ba încă va face altele mai mari decât acestea, pentru că Eu Mă duc la Tatăl.”*

Tot Biblia spune că acum El este Marele Preot. Credeți cu toții aceasta? Desigur.

„Căci n-avem un Mare Preot care să n-aibă milă de slăbiciunile noastre; ci Unul care în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4.15).

Vedeți? Acolo scrie că El este Marele nostru Preot. Acum, dacă sunteți gata, pășiți în față, întoarceți spatele la necredință și spuneți:

„Lasă-mă să Te ating, Mare Preot...” căci dacă El este cu adevărat Marele Preot și același ieri azi și în veci, va face exact aceleași lucrări pe care le-a făcut când a fost pe pământ.

Odată, când era pe pământ, a fost atins de o femeie. El a simțit imediat atingerea ei, așa că s-a întors și a întrebat: „*Cine M-a atins?*” dar toți cei care-L înconjurau au negat că ar fi făcut-o. El cunoștea însă gândurile inimilor, așa că atunci când a privit în jur, a găsit-o imediat pe femeie, i-a spus ce problemă avea și credința ei a vindecat-o.

Acum, El este același ieri, azi și în veci. Poate că femeia aceea nu avea număr de rugăciune, dar avea credință și asta-i tot ce trebuie: să ai credință. Atinge-te de marele Medic, căci prin acest dar divin, dacă mă voi da din cale și-L voi lăsa pe Duhul Sfânt să lucreze cum voiește El, vă va spune tot ce trebuie să faceți. Acesta este un dar, nu este o imaginație. Căci dacă este doar imaginație, nu va da rezultate. Dacă este însă real, va aduce la suprafață lucrarea Lui.

Isus a spus: „*Nu Eu fac aceste lucrări, ci Tatăl Meu care locuiește în Mine.*” Ceea ce înseamnă că nici eu nu pot face nimic. El era Fiul lui Dumnezeu, pe când eu sunt doar un păcătos salvat prin harul Său.

Credeți! Nu forțați nimic, ci credeți și spuneți: „Doamne Isuse, îngăduie-mi să mă ating de haina Ta. Rugați-vă simplu. Fiecare să stea acolo unde este și să se roage încontinuu, crezând din inimă. Credeți cu toții? Puteți crede? Uitați pur și simplu tot trecutul. Gândiți-vă numai la ceea ce a făgăduit Isus, deși ceea ce a spus El pare neobișnuit.

Acum aș vrea să fiți respectuoși, apoi vom începe rândul de rugăciune. Prin harul

lui Dumnezeu eu sunt eliberat de propriile mele gânduri și cred că El poate face tot ce vrea.

Dacă simțiți că trebuie să vă ridicați capetele, priviți înapoi în timp ce continuați să vă rugați. Voi știți că Petru și Ioan i-au spus acelui olog: „*Uită-te la noi!*” ca să-i atragă atenția la ceea ce urmau să spună.

Acum voi sunteți o mulțime și cred că nu cunosc decât câteva persoane: pe băieții Martin și pe fratele Daulton.

Fie ca Isus Hristos să vină la voi cu puterea Sa, ca să puteți vedea că făgăduința Sa pentru acest timp, trebuie împlinită conform Maleahi 4. Trebuie să se întâmple ceva, pentru că așa a făgăduit Dumnezeu.

Aici stă o doamnă care mâine trebuie să meargă la spital. Ea a avut un accident de mașină, în urma căruia are mai multe leziuni interne și un braț rănit. Ai număr de rugăciune, doamnă? Nu ai. Noi nu ne cunoaștem, este adevărat? Dacă este așa, fă un semn cu mâna. Dumnezeu să te binecuvânteze.

Ce a atins doamna? Chiar în spatele ei stă un bărbat. Puteți vedea acea Lumină? Priviți Lumina care se mișcă deasupra lui. El se roagă pentru cineva, pentru un frate care se află la spital. Crezi că Dumnezeu poate să-ți vindece fratele? Crezi că poate să-i redea „mințile” și să-l facă bine? Crezi aceasta? Noi nu ne cunoaștem, este adevărat? Crede. În ordine. Tu poți avea ceea ce ceri. Ce a atins el?

Chiar în spate stă o doamnă. Vedeți acea Lumină? Puteți s-o vedeți? Priviți cu toții, este ca un cerc și se află chiar lângă doamna aceea. Ea se roagă pentru cineva. Este vorba de doi copii: nepotul și strănepotul ei.

Doamna nu este de aici, ci vine din California pentru rugăciune. Este însoțită de

sora ei, care este îmbrăcată cu o rochie roșie și are epilepsie. Sora ei este tot din California și se numește Mary. Crede din toată inima. Este adevărat ceea ce am spus? Fă un semn cu mâna dacă este adevărat. În ordine.

Crezi din toată inima? În ordine, atunci poți avea tot ce ai cerut.

Doamnă, aveți număr de rugăciune? Nu? Nici nu vă trebuie.

Aici la capătul rândului, stă un bărbat care se uită la mine și care are probleme cu genunchii. Dacă crede, Dumnezeu îl va vindeca. Credeți? În ordine. Atunci problema de la genunchi s-a sfârșit, domnule. Aveți număr de rugăciune? Nu? Nici nu vă trebuie, căci Isus Hristos este același ieri, azi și în veci.

Doamna care stă aici are o problemă femeiască. Credeți, doamnă? O, Doamne, ea o va pierde! Are pardesiu roșu și se numește Daly. Crede din toată inima căci Domnul Isus te face bine, doamnă Daly. Întrebați-o dacă o cunosc, căci n-am văzut-o în viața mea, iar Tatăl ceresc știe aceasta.

Poate ziceți: „Atunci de ce i-ai spus pe nume? Ei bine, și Isus i-a spus lui Petru: *„Numele tău este Simon și ești fiul lui Iona”*, este adevărat? Nu este aceasta încă o dovadă că El este același ieri azi și în veci? Credeți că acesta este adevărul? Credeți că tot ceea ce a spus Isus se va împlini întocmai. Și nu uitați că acesta a fost ultimul semn dat lui Avraam și grupului său, înainte ca să se nască fiul făgăduit. Este adevărat?

Dumnezeu i-a dat tot timpul călătoriei o mulțime de semne lui Avraam și bisericii, dar când Îngerul Domnului a venit jos și a făgăduit acest ultim semn (descoperirea gândurilor Sarei), a urmat nimicirea neamurilor necredincioase, și s-a născut fiul făgăduit, Isaac..

Biserica a trecut de la neprihănire (prin luterani), la sfințire (prin Wesley) și apoi la botezul cu Duhul Sfânt (prin cincizecimea pentecostală), iar acum se îndreaptă în sus, spre slujba din capul unghiului, cuprinzând toate simbolurile în mod desăvârșit. Da, realitatea se desfășoară sub ochii noștri, ceea ce înseamnă că Isus va veni în curând ca să-Și ia Biserica sus; pe toți cei care cred.

Separați-vă de necredință și credeți din toată inima. Vreți să faceți aceasta? Acum mă voi ruga pentru cei care au numere de rugăciune. Formați rândul, în timp ce noi vom cânta „Crede numai”.

Câți dintre voi sunt interesați ca acești oameni să fie vindecați? Vedeți voi, vindecarea vine de la Dumnezeu, este adevărat? Dacă Isus ar sta în seara aceasta aici, îmbrăcat cu un costum, așa cum este al meu, iar voi l-ați spune: „Doamne, vindecă-mă!” El ar spune simplu: „Am făcut-o deja!” De ce? Pentru că El a fost zdrobit pentru fărădelegile noastre și prin rănilor Lui suntem tămăduiți, este adevărat?

Voi spuneți: „Doamne, salvează-mă!” dar EL a făcut-o deja. Dar țineți minte ceva: indiferent cât de mult strigi sau te rogi, tu nu vei fi salvat până nu vei crede și vei accepta ceea ce a făcut El deja pentru tine. Desigur.

Acum un lucru este sigur și anume că eu nu pot vindeca pe nimeni, dar El o va face dacă este adevărat că e același și astăzi, după cum spune făgăduința Sa.

Câți din voi știu că El a făgăduit că va face aceasta? Da, domnilor, El a făgăduit aceasta prin toată Scriptura. Dacă vreți, puteți lua benzile cu Epocile Bisericii, căci acolo veți găsi acest lucru dovedit cu Scriptura.

Acum, vă voi spune ceva vouă, celor din rândul de rugăciune. Odată Isus a avut o vedenie și a spus: „*O putere a ieșit din Mine.*” Este adevărat? Prin intermediul vedeniilor, voi sunteți transpuși într-o altă Lume.

Acum El este aici, așa că puteți să-L atingeți. Vedeți? El este aici și dorește să dovedească faptul că este Același. Câți din voi vor crede, dacă voi merge de-a lungul rândului de rugăciune și-mi voi pune mâinile peste voi? Credeți că dacă mă rog pentru voi veți fi vindecați? Credeți că Duhul Sfânt este aici? El este aici ca să vă ajute să credeți mai mult.

Mulți oameni au fost învățați că trebuie să se pună mâinile peste ei ca să fie vindecați, dar Biblia spune că *„El a trimis Cuvântul Său și i-a tămăduit...”* (Psalmul 107.20). Și El a făcut aceasta chiar acum: a trimis Cuvântul Său, L-a confirmat și vă va vindeca.

Evreul spunea: *„Vino și pune-Ți mâinile peste fiica mea și va învia.”* (Matei 9.18), dar romanul a zis: *„Doamne, nu sunt vrednic să intri sub acoperământul meu, ci spune doar un cuvânt și robul meu va fi tămăduit.”* (Matei 8.8).

Aceasta încerc și eu să vă fac să credeți. Acum aș vrea să ne unim cu toții în rugăciune. Să ne plecăm capetele.

Doamne Isus, eu mă rog pentru oameni acum. Ei sunt conștienți că Tu ești aici; știu că ești în mijlocul nostru. Ajută-i pe cei ce vor urca pe platformă, să realizeze că ei nu vin la mine, sau la vreunul din acești slujitori ai Tăi ci au venit în templul Dumnezeului care spune că *„Aceste semne îi vor urma pe cei ce vor crede: ...își vor pune mâinile peste bolnavi și bolnavii se vor însănătoșa.”*

El a făgăduit că orice om care va crede în vindecare, va fi tămăduit, de aceea, Tată, ajută necredinței noastre. Tu ne-ai arătat prin Scriptură că ești în mijlocul nostru, de aceea, îngăduie ca acest lucru să devină vizibil prin faptul că fiecare persoană care se va urca pe platformă, sau care se află în audiență și crede, va pleca de aici pe deplin sănătoasă.

Fie ca marele Duh Sfânt să vină printre noi și să-i ungă pe slujitorii Săi, pe toți

lucrătorii din mijlocul nostru. Fă ca rugăciunile noastre să ajungă la Tine, în timp ce stăm în Prezența divină a Persoanei Tale. Ajută-i pe acești oameni să înțeleagă că aceasta este seara vindecării lor. Amin.

Aș vrea ca fiecare dintre voi să se roage în timp ce oamenii vor trece pe aici, iar eu îmi voi pune mâinile peste ei pentru vindecarea lor.

Vino, domnule. Mă rog pentru acest frate ca să fie vindecat în Numele lui Isus Hristos. Mă rog pentru sora mea ca să fie vindecată în Numele lui Isus Hristos. Amin.

Mă rog pentru vindecarea sorei mele în Numele lui Isus Hristos. Amin.....

Isus a spus odată: „*Știți voi ce am făcut Eu?*”

Eu am făcut tot ce mi s-a poruncit.

Acum haideți să ne rugăm împreună. Credeți din toată inima chiar dacă nu aveți numere de rugăciune. Mâine vom împărți din nou numere de rugăciune, iar adunarea va începe în jurul orei 7.00. Îmi pare rău că v-am ținut mai mult în seara aceasta. Doresc ca Domnul să vă binecuvânteze.

Să ne plecăm capetele. Tată, în timp ce ne rugăm, iertăm pe toți cei ce ne-au greșit, iar dacă totuși ai găsit ceva ce nu-Ți place în noi, iartă-ne, Doamne. Eu am împlinit tot ce mi-ai poruncit, iar oamenii au pășit pe această platformă pentru că au văzut Prezența Ta în mijlocul nostru și au vrut să-și mărturisească credința în Tine.

Noi ne-am pus mâinile peste ei, pentru că credem din inimă că le vei vindeca trupurile. Am făcut aceasta, pentru că Tu ai spus când ai fost pe pământ, că „*dacă vom cere ceva în Numele Tău și nu ne vom îndoii, ne vei da*”. O, Isuse, Fiul Dumnezeului celui viu, aceasta a fost făgăduința Ta, Doamne.

Acum, Te rugăm să faci ca fiecare persoană din locul acesta să se separe de necredință, iar Cel ce cunoaște gândurile inimii, să ia sub controlul Său fiecare suflet de aici.

El a spus: „*Peste puțină vreme lumea nu Mă va mai vedea, dar voi Mă veți vedea*”, pentru ca să se îplinească Cuvântul Său, și credem că fiecare bolnav din locul acesta va fi vindecat spre slava lui Dumnezeu, în Numele lui Isus Hristos.

Spuneți cu toții: „ Amin.” („Amin”).

Dumnezeu să vă binecuvânteze.

- Amin -